

Exposició: **Bonsái: la tangibilitat i la irrealitat de la natura en l'art xinés**

Institut Valencia d'Art Modern IVAM
Del 28 de juliol al 28 d'agost de 2011

Organitzen: Institut Valencià d'Art Modern (IVAM)
Shanghai International Cultural Association. SICA

Comissari: Song Kexi

L'exposició "Bonsái: la tangibilitat i la irrealitat de la natura en l'art xinés" reuneix 43 obres d'art contemporani, entre pintures, escultures i instal·lacions, de dotze artistes xinesos que plantegen les seues inquietuds socials des d'un punt de vista crític i personal. Aquesta mostra té com a objectiu llançar llum sobre l'art contemporani xinés mitjançant obres que combinen les tècniques i conceptes tradicionals de l'art oriental amb els nous materials i formes d'expressió de les corrents artístiques occidentals.

Aquesta mostra és el fruit d'un acord de col·laboració que l'IVAM va iniciar a 2007 amb la Shanghai International Cultural Association (SICA) gràcies al qual es manté vigent un programa d'intercanvi artístic. Amb motiu de l'exposició s'ha editat un catàleg que reproduïx les obres exposades i que reuneix textos del vicepresident i secretari general del SICA, Zheng Jiayao, de la directora de l'SGAE d'Àsia Pacífic, Mari Cruz Alonso, del comissari de la mostra, Song Kexi i de la directora de l'IVAM, Consuelo Císcar.

La cultura xinesa està vivint una renaixença que li està suposant èxits molt significatius a tot el món. Concretament, dins de l'àmbit de les arts plàstiques, els creadors, en especial els qui formen part de les noves generacions, proliferen i s'internacionalitzen en el mercat amb el propòsit de demostrar que tenen molt a dir i molt que contar, mitjançant una estètica especialment original amb la qual combinen l'esperit de la Xina tradicional amb les darreres tendències, pròximes a una estètica occidental, per tal de que aquesta imponent potència exercisca un paper cada vegada més preponderant dins de l'escena mundial.

Song Kexi, el comissari d'aquesta exposició, pretén mostrar una faceta concreta de l'art contemporani xinès mitjançant el delicat equilibri que existeix entre allò oriental i allò occidental, allò públic i allò privat, allò tangible i allò irreal, allò urbà i allò rural, allò superficial i allò espiritual, allò orgànic i allò artificial, allò modern i allò tradicional, etc. Tots aquests contrastos conviuen en un subtil equilibri dins la quotidianitat de la Xina actual, sotmesa a una ràpida i accelerada transformació social i econòmica.

Els dotze artistes que s'inclouen dins l'exposició parlen d'aquest delicat equilibri, des de la tradicional i clàssica contraposició entre el Ying i el Yang de la vídeo instal·lació de Wang Pin fins a la col·lisió que ha esdevingut entre l'urbanisme modern de Xangai de Chai Yiming i l'idíl·lic paisatge de les Muntanyes Fuchun de Kong Yi. Tots ells mostren una oposició entre les tècniques tradicionals i les noves temàtiques i viceversa. Un altre exemple d'aquesta batalla latent el podem trobar a la Família dels panda de Yuan Kan i el Jardí de Ji Wemyu i Zhu Weibing. En el primer, la silicona, un material no habitual dins de l'art tradicional, dona forma a un clàssic del bestiar xinès; en el segon, la tela, un element en principi anti-escultòric però amb personalitat pròpia, cobra vida i modela un laberint amb un misteriós aire bucòlic que condueix els passos de l'espectador al jardí, centre de meditació i d'esplai.

L'informalisme de Zhu Lan, l'expressionisme de Yang Dongbai, que ens remet a les lànguides figures de Giacometti, i el delicat tractament dels camps cromàtics de Ding She es contraposen a l'aire Pop de Song Kexi, els efectes visuals de Chen Qiang i les sèries biològiques de Cai Bing. A tots ells trobem una ruptura amb els codis heretats de la tradició, encara que se'ns presenten com una adaptació als nous temps en la qual el passat ni es refusa ni es soterra, sinò que s'adhereix a una profunda transformació.

Les tècniques que utilitzen els artistes són molt diverses i mantenen una certa inclinació envers la seua tradició, com per exemple l'ús del paper d'arròs o la tinta i les aquarel·les. Tanmateix, també s'observa una disposició a trencar eixos vincles amb el passat mitjançant l'ús de materials com la silicona o la tela.